

ljivost g. profesorjev z nami precejšnja, nam je vendar delo proti koncu šlo prav dobro izpod rok. —

Sedaj naj pa še poročam o učiteljskem zboru, o pričetku in sklepu tečaja. Učiteljski zbor je bil konstituiran iz sledečih gospodov: Alojzij Bruhns, ravnatelj dunajskih šolskih delarn bil je tečaju vodja. Učil je mizarstvo ter imel dvakrat na teden teoretično predavanje. — Friderik Afh, podučeval je modeliranje in Bogomil Herbe pa rezbarstvo.

V sredo dné 17. mal. srpana zbrali smo se vsi dospeli tovariši iz raznih pokrajin širne naše Avstrije v šoli, kjer nas je predsednikov namestnik gosp. Blazinčič v navzočnosti učiteljskega zbora prav prisrčno pozdravil. S hvaležnimi besedami spomnil se je podpore visokega ministerstva ter sl. občinskega sveta dunajskega. Potem smo bili uvrščeni v različne sobe, kjer smo precej morali pričeti. Delali smo dopoldne od 7 do 11 ure, popoldne od 2 do 5 ure; sleherni torek in petek bilo pa je še teoretično predavanje od 11—12. Predavalo se je o zgodovini rokotvornega pouka, o raznih metodah, o orodji in o materialijah.

Vdeleženci bili so zelo marljivi. Nekateri prihajali so vže ob 6. uri zjutraj ter pozno po sklepu odhajali. Dasi ravno je bilo toliko nacionalitet zbranih, ni prišlo niti v nacionalnih niti verskih ozirih do najmanjše nespornosti. Ravnatelj sam se je v tem oziru mnogokrat zelo laskavo izrazil.

Konec tečaja vršil se je dné 17. vel. srpana t. l. ob 1/26. uri zvečer. Navzoči gospod predsednikov namestnik Karol Lustig se je v imenu društva prisrčno poslavljaj od nas, na kar se mu je c. kr. ravnatelj Stolz iz Trsta v svojem in našem imenu najprisrčneje zahvalil. Po kratkem opetnem ogovoru gospoda Blazinčica razdelila so se spričevala, s kojimi so se vračali še tisti večer mnogi gosp. tovariši v domovino. Koliko lepih in znamenitih rečij smo se priučili tam, je težko povedati.

T. Čampa — Zagorje.

Listek.

Zmes.

I.

(Dalje.)

Pa sem jo zopet nekoliko mahnil v stran. Saj mešam zmesi — nič ne de, četudi je vse zmedeno. Človek je nekako tak, kakor metuljček. (Ej, ko bi me prava gospica koleginja čula!) Ta se dvigne v zrak in zre po pisanih vrtnih gredicah. In spusti se na cvet, ki mu odpre sladko svoje nedro; kadar pa ima dovolj, splava na drugo cvetje. Tu srka svoj zajutrek. Pod njega težo se ziblje ljubka

cvetka lahko sem in tja, solnčni žarek pa se lomi v rosnem biseru in se čarovito veže in družī s pisanimi metuljimi krili. V zemlji pa rije črv. In ko je v zlatem jutru priroda oblita z neopisno lepoto, takrat rije črv v korenini! Ko se budi življenje daleč na okrog — takrat rije črv v življenje mladi rastlini! In ko z vso svojo mogočnostjo objame vesolnost jasni, solnčni dan, da se vse dviga, kipi — takrat pretrga črv poslednjo koreninico. O, ti črv, da bi te kokoš pozobala!

In človek? — Dviga se nad druga stvarstvo, tudi človek nad človeka. In plane na stvar, na bitje! Kadar se nasiti, pusti svoj plen časih do cela uničen, časih v zadnjih hiphij pojemajočega življenja. Ali strasti, brezsrčnosti ni nikdar dovolj. Dalje, le vedno dalje in več in več! Pod nasilstvom človekovim gine lepo življenje. Pod njega lahkoživostjo, brezznačajnostjo in norostjo ginejo vzori. Sevaj, solnce, kolikor hočeš na stvore, osnutke in naklepe plemenitih src — zaman: črv je v korenini, črv nepremišljenega dela, napačnih nazorov, ki trgajo korenino za korenino. In pade, kar je postavil duh! Res je sicer, da se vzorov nihče ne na jé; kdor jih pa nima, ta pa tudi samo jé, ker misli, da je glava in možgani in srce in vse, kar ima od pet do vrhu temena samó želodec. In temu je treba različne hrane: mesa in vina, a tudi časih in pri nekaterih kaj takega, kar oslabele, izrabljene živce poživilja in draži!

Uh, zakaj si me tako pokvaril, ti naš listkar Pesimist tam nekje iz razdrte šole! Prosim te lepo, odstopi mi malo prostorčka, da se bom časih prav mogočno razkoračil v listku, koder si ti razlagal črne svoje misli. Dregnil si v sršenovo gnezdo. Iz njega je zletel hudi in bojeviti tvoj nasprotnik, kolega Optimist, ki se je tiste čase hodil v Savo kopat, da si je kri hladil. Bila sta hud boj, kakoršen bo tisti pred Antikristovim prihodom. Ti si ostal — aut Caesar, aut nihil! — prijatelj Pesimist. Nasprotniku tvojemu se je pa skrhalo kopje, saj je popolnoma potihnil. Zbira svoje zapiske — le čakaj, bo ti že posvetil!

Res, črne so tvoje misli, Pesimist. Prav ti je, zakaj si se prekrstil! Kako vse drugačen je naš Francè, ki ima črno ime pa blede lice. Ti si mojster, Francesco, naš humorist brez humoristične žile, kakor si sam nekoč dejal. Če bi jo kje imel, prišel bi jo gledat in vzel bi ti košček in ga del kam pod svojo kožo, da bi jih tu in tam mesto tebe brusil. Ti si moj prijatelj, časih sem pri tebi že južinal, daj mi tudi ti malo mesteca.

Kdo še piše v listek? Ha, ha! No Gangl mi bo oprostil, če tudi njega malo otipljem, saj to nikomur ne škodi. Nekoč sem ga dobil na cesti in mu dejal: Ti, pojdi, bova se kaj pomenila. „Nimam časa“. Pa hajdi z Bogom, mislil sem si. Nimaš časa, sevé, doma pa kadiš cigarete in drgneš po popirji, pa nimaš časa. Pústi tobak, ta vsakemu

škoduje, pústi oni kisli čvček, ki ti tako prija in pústi — e, pústi, kar sam hočeš! Dà, pústi tudi meni malo prostora.

In še kdo? — Spominjam se, da je svoje dni prav krepko pisala neka gospica koleginja: dvignila je una svetli meč za svoje tovarišice in zase proti onim, ki so bolj kmetavzarskega vedenja in mišljenja contra njim. Svoje zmesi bi takoj vrgel na gnoj, ko bi se zopet katera oglasila. Na dan! Ni treba plesti samo nogovic in čipek in drugih takih stvari — veste, da imamo moški drugačno in ženske (dame, prosim) drugačno življenje. Če nam n. pr. tisti izpod Šmarne gore tako odkrito opisuje svoja najtežavnejša pota, zakaj ne bi kaj enakega izvolila napisati katera veleceñjenih gospic koleginj? Ne zahtevam ničesar, Bog varuj, to je samo ponižna prošnja, ki sem jo izrekel v blagohotno uvaževanje. Strah me je samo, da bo dobrima dvema tretjinama naših gospodičin koleginj ta prošnja ostala na vekov veke neznana.

Mislim, da bo za jedenkrat dovolj. Zelo hudo bi mi bilo, ko bi kdaj zvedel, da se je kdo kisló držal, ko je prečital to zmes. Človek vender ne sme biti prehude jeze. V tem sem vam jaz sam najlepši vzgled. „Po meni se špegajte“, dejal bi Anka Luj. Kranjski narod ima može, kateri radi po svetú hodijo. Moj znanec je neke jeseni nakupil nekoliko različnega blaga in je šel kramarit tja, kjer rabijo take malenkosti, kakoršne so traki, hlačniki, pasovi, krtačice za brke in brčice, pomade etc. Ko je svoj drobiž prodal, prišel je spomladí nazaj, toda slovenščino je popolnoma pozabil. Prišla sva skupaj. Bil je pa bolj štokljat mož in stopil mi je prav pošteno na kurje oko. Zbolelo me je, da sem zajavkal. On je pa prav v klasični nemščini dejal: „Alsten majn ger i hab si alsten of der fus šten alsten niht gern gmoht alsten bit reht šene alsten niks pozameren alsten!“ — Takrat so mi stopili lasje pokonci, a storil in rekel nisem ničesar. — Da bi te grable upalile po čeljustih, ti kramar moj Alsten!

Gojaneec.

Naši dopisi.

Iz krškega okraja. (Konferencija). Okr. učit. konferencija za ljudske šole krškega šolskega okraja se je vršila letos dné 31. mal. srpana v šolskem poslopju v Krškem. Konferencijo je otvoril c. kr. okr. šol. nadzornik g. Fr. Gabršek s primernim nagovorom. Zatrjuje zbranemu učiteljstvu, da bode tudi zanaprej deloval v napredek šolstva v tem okraju, radi tega prosi zbrane tovariše in tovarišice, da bi ga tudi zanaprej smatrali kot svojega vodnika, svetovalca in prijatelja in mu izkazovali svoje zaupanje, ker le v medsebojnem zaupanju je možno vspešno delovati. Razloži nadalje namen konferencije, omenja novih šolskih postav, katere so proglasile učiteljstvo uprav za najvažnejše faktorje narodne omike in narodnega blagostanja, poudarja, da bijejo srca vsega učiteljstva v neizrečni ljubezni do presvetlega cesarja, in da je učitelj-